

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: J.R., nar. „X“, bytem „X“, zastoupený: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze, Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 1. 2014, čj. KrÚ 5142/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 10. 2013, č.j. OSA/P-950/13-D/28, jímž byl žalobce uznán

vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f), bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čehož se měl dopustit tím, že dne 25. 4. 2013 v době okolo 15:40 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Subaru reg. zn. vozidla „X“, překročil v místě U Pěti domků v obci Rybitví 2 nejvyšší povolenou rychlost o 11 km/h (po odečtu povolené odchylky), tedy tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, za což mu byla podle § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále mu byla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“). Žaloba byla včas podána k poštovní přepravě (na podacím razítku podatelny krajského soudu je chybně označeno „došlo osobně“).

Žalobní body:

- Rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Žalobce tvrdí, že žalovaný opřel svoje rozhodnutí o fotodokumentaci, na níž není zřejmý žádný záměrný kříž. Žalobce přiložil pro srovnání jinou fotografii z jiné věci, kde je záměrný kříž jednoznačný. Tuto označil jako důkaz. Dle žalobce nebylo dokazování provedeno řádně, bylo provedeno *in malam partem*, selektivně, žalobce v obecné rovině poukazuje na rozpor s judikaturou obecných soudů i Ústavního soudu. Žalobce přitom připouští, že: „*samozřejmě i u NSS existují ojedinělé rozsudky, které rozhodly zcela v rozporu s ústavními limity, ale tyto ojedinělé rozsudky nemohou narušit konstantní a dlouhodobou nauku důkazního práva NS, NSS a i ÚS.*“ Žalobce tvrdí, že provedeným dokazováním bylo porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). „*V daném případě jde o falsifikovaný důkaz ve smyslu důkazního práva.*“

- K ústavním limitům dokazování.

Žalobce poukazuje na pojetí přestupku jako trestního obvinění a na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/03, II. ÚS 2014/07 o potřebě striktně dbát předepsaných procesních pravidel a na nález ÚS sp. zn. IV. ÚS 10/02 a usn. ÚS 84/2003, z nichž vyzdvihuje fáze provádění důkazů – vyhledávání, проверка, hodnocení důkazů. Žalobce má přitom za to, že žalovaný vychází z: „*...písemných dokumentů oznámení o přestupku a záznam o přestupku, aniž by provedl jediný relevantní důkaz.*“ Žalobce dovozuje existenci nezákonného rozhodnutí jako důsledku nezákonného dokazování. Poukazuje přitom na to, že (a to bez jakékoliv konkretizace) námitky lze podat toliko k provedenému důkazu, nikoliv k vlastnímu důkaznímu prostředku.

V konkrétní rovině pak vznesl žalobce tyto námitky:

- K provedení dokazování ohledáním fotografie:

Žalobce má za to, že nebylo provedeno dokazování, když v protokolu je uveden pouze odkaz na prameny důkazů. Dle žalobce tak jde o „*falsifikaci důkazů.*“ K protokolaci

dokazování pomoci videozáznamu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 7 As 57/2010, kde je zdůrazněna protokolace jako významná procesní záruka. Obdobně žalobce odkázal na rozsudek Vrchního soudu sp. zn. 6 A 4/94, který zdůrazňuje náležité popsání předmětu a výsledku ohledání.

- Neoznačení místa.

Žalobce sporuje dostatečnost označení místa spáchání přestupku neoficiálním názvem „U Pěti domků“ a dále poukazuje na nepřijatelnost změny v označení silnice 32/225 na označení 32225. Žalobce ohledně nedostatečné identifikace odkázal na rozsudek NSS č.j. 4 As 28/2010-56 ze dne 23. 11. 2010. Dle žalobce použité označení místa údajného spáchání přestupku způsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nadto žalobce tvrdí, že nebylo řádně označeno místo měření, aby bylo možno provést přezkoumání souladu měření s návodem k obsluze.

- Žalovaný uvádí *presumpce*, které neprokázal.

Žalobce tvrdí, že žalovaný „*presumuje*“, nikoliv prokazuje skutečnosti, které měly nastat - uvádí vývody žalovaného ohledně eventuality, že by se „*strážníkovi klepala ruka*.“ Žalobce dovozuje, že vzhledem k tomu, že bylo provedeno měření „*z ruky*“, nikoliv za použití stativu, a to na vzdálenost 175 m, úhlová odchylka v důsledku třesu ruky činí 3 m a 5 cm, tedy žalobce má za to, že mohlo být změřeno jiné vozidlo než vozidlo žalobce. To, že by při chybě vůbec nedošlo k měření, žalobce vylučuje („*zjevný nesmysl*“), neboť vozidla se v takovém případě jeví jako jeden cíl a dále proto, že fotografický přístroj má zpoždění v desetinách sekundy. Žalobce tedy tvrdí, že nebyl dodržen postup měření, který byl přezkoušen a ověřen certifikační autoritou.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný předně uvedl, že žaloba byla podána opožděně, a to z důvodu osobního podání žaloby dne 2. 4. 2014. (Včasnost žaloby byla objasněna shora.) Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a doplnil následující.

Ohledně viditelnosti záměrného kříže žalovaný uvedl, že tato je dostatečná na barevné fotografii založené ve správním spise (č.l. 2 spr. spisu). Při ústním jednání byly za přítomnosti zmocněnce žalobce provedeny důkazy fotodokumentací, ověřovacím listem, potvrzením o absolvování školení.) Žalovaný trvá na nezaměnitelnosti skutku popsaného ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 5 As 138/2013 ze dne 10. 1. 2013 a sp. zn. 1 As 22/2012 ze dne 13. 3. 2013. Žalovaný odmítá nutnost specifikace místa měření. V průběhu správního řízení zmocněnec neuvedl, přestože měl k dispozici návod k obsluze, jakým konkrétním způsobem měl být porušen návod k obsluze měřicího zařízení. Podstatné je, že záměrný kříž byl umístěn na vozidle žalobce. Skutečnost, že měření bylo provedeno řádně, vyplývá i z listu č. 17 příslušného návodu, neboť v případě nestabilizované polohy měřicího zařízení by měření vůbec nebylo provedeno.

Replika žalobce:

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného tím, že rovněž pořízení kopie fotografie žalobci nejasné kvality je zatajením důkazu. Trvá přitom na tom, že v době ústního jednání nebyla barevná fotografie součástí správního spisu. Žalobce podrobně předestřel svoje úvahy a výpočty o tom, proč není měření „z ruky“ přesné, když v daném případě se dvě vozidla nutně jevila jako jeden cíl.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Správní orgán prvního stupně vycházel při svém rozhodování z oznámení o přestupku sepsaném dne 25. 4. 2013 a z fotografického záznamu o měření. Výslovně uvedl, že je vidět záměrný kříž a je zřetelná registrační značka vozidla. Tedy tato skutečnost nebyla žalovaným uplatněna až ve vyjádření k žalobě.

Při ústním jednání dne 21. 8. 2013 byl proveden výslech strážníka P.Š., z nějž vyplynulo, že měření prováděla strážnice H.. Žalobce jako řidič měřeného vozidla byl zastaven strážníkem Š., následně žalobce odmítl podepsat oznámení o přestupku. Svědek potvrdil, že od naměření vozidla měl toto vozidlo stále v očním kontaktu. Rovněž potvrdil, že z důvodu více za sebou jedoucích vozidel mu kolegyně nahlásila rovněž barvu vozidla a to, že se jedná o první jedoucí vozidlo. Dále uvedl, že výřez registrační značky vozidla je pořízen přímo z hlavní fotografie pořízené radarem při měření. Svědek si nebyl jistý, zda měření bylo prováděno přímo „z ruky“ nebo za pomoci stabilizující tyče. Správní orgán prvního stupně nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu výsledkem strážnice A.H. s tím, že není dána pochybnost o jejím proškolení k obsluze použitého silničního rychloměru a rovněž z důvodu procesní ekonomie.

Správní orgán prvního stupně při hodnocení věrohodnosti měření vycházel zejména z toho, že podle str. 17 uživatelského manuálu by při porušení stabilizace došlo ke smazání údajů o rychlosti a vzdálenosti měřeného vozidla.

Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný vyházel z toho, že záměrný kříž byl zřetelně umístěn na vozidle, které řídil žalobce. Žalovaný rovněž vyjasnil pochybení o označení silnice, když správné označení je silnice č. 32225.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.r.s. bez jednání.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs

75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nicméně k jednotlivým žalobním námitkám krajský soud doplňuje následující argumentaci. Předně však krajský soud musí uvést, že námitky žalobce byly v podstatné míře ryze obecné povahy, kdy žalobce v obecné rovině uplatňoval principy dokazování a vedení správního řízení ve věcech přestupků, s nimiž nelze jinak, než vyslovit v obecné rovině souhlas. Jinou otázkou však je otázka, zda žalovaný některý z principů, či postupů předestřených žalobcem skutečně porušil takovým způsobem, který by mohl mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Zde dospěl krajský soud k závěru, že nikoliv.

K jednotlivým žalobním bodům:

Žalobce tvrdí absenci záměrného kříže. Uvedené mu bylo objasněno ve vyjádření žalovaného s poukazem na nižší kvalitu fotografie, která byla žalobci dána k dispozici. I kdyby však v době ústního jednání (či celého správního řízení) nebyla kvalitní fotodokumentace součástí správního spisu, bylo dle krajského soudu spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokázáno právě fotodokumentací ve spojení s výpovědí strážníka P.Š., když důkazy je třeba vyhodnocovat nikoliv izolovaně, nýbrž v jejich vzájemné souvislosti. Svědek P.Š. jednoznačně potvrdil, že měřeno a zastaveno bylo vozidlo žalobce, přičemž pochybnosti o registrační značce vozidla ve výseči pořízené z hlavní fotografie pořízené radarem byly odstraněny porovnáním registrační značky vozidla s fotografií pořízenou po zastavení vozidla. Na základě těchto důkazů, tedy fotodokumentace a svědecké výpovědi má krajský soud za prokázaný popsany skutkový děj tak, jak je kladen za vinu žalobci napadeným rozhodnutím, respektive rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Racionální vyhodnocení těchto důkazů totiž nenabízí jinou alternativu. Nadepsaný krajský soud stejně jako jiné správní soudy v čele s NSS konstantně judikuje, že nemůže dojít k chybnému změření měřeného vozidla, tedy, že nemůže nastat situace, kdy by byla na fotografii uvedena reg. zn. vozidla s přiřazením rychlosti jiného vozidla, v dané věci v pořadí druhého jedoucího vozidla, jak tvrdí žalobce (viz rozsudek č.j. 3 As 82/2012-27 ze dne 16.1.2013: „V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.“). Krajský soud tedy vychází z toho, že k měření by při nedostatečném zaměření vozidla vůbec nedošlo.

Ohledně jiné fotografie týkající se jiné věci neshledal krajský soud důvod provádět dokazování. To, že může být pořízena fotografie s různou měrou ostrosti záměrného kříže, je krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti známo. Ostrost či nezřetelnost záměrného kříže však sama o sobě nevypovídá nic o tom, zda bylo, či nebylo změřeno předmětné vozidlo. Jinak řečeno, tato okolnost svědčící o změření konkrétního vozidla je jedním z důkazů identifikace vozidla, nikoliv důkazem jediným.

Má-li žalobce za to, že dokazování bylo provedeno selektivně, *in malam partem*, pak je třeba uvést, že je na správním orgánu, které důkazní prostředky provede (§ 52, věta druhá zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále jen „správní řád“), pochopitelně za předpokladu, že

svůj postup řádně odůvodní. V dané věci správní orgán prvního stupně odmítl provedení důkazu výsledkem zasahující strážnice, která prováděla měření, s poukazem na to, že byl proveden výslech spolu zasahujícího strážníka, který zákrok dostatečně popsal, tedy s odkazem na procesní ekonomii. Mimo to správní orgán prvního stupně odkázal na str. 17 příslušného návodu, z jehož znění je zřejmé, že chybné měření v důsledku destabilizace zařízení je vyloučeno. Tím považuje krajský soud rovněž za vyloučenou námitku žalobce o chybném měření v důsledku porušení návodu k silničnímu rychloměru. Tento postup správního orgánu prvního stupně hodnotí krajský soud jako plně racionální. Rovněž je vhodné doplnit, že žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by měly svědčit o prolomení nestrannosti a nepodjatosti zasahujících policistů. Ohledně posuzování věrohodnosti výpovědi policistů krajský soud odkazuje na obecný závěr konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu o předpokladu nepodjatosti policistů, když např. z rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007- 114 jednoznačně vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí *a priori* pochybovat. (Obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 100/2011-70 ze dne 2. 5. 2012; č.j. 8 As 100/2011 – 75, ze dne 2. 5. 2012; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nss soud.cz). Krajský soud tak na rozdíl od žalobce neshledal porušení zákonných ustanovení o dokazování, tedy zejména ani tvrzené porušení práva na spravedlivý proces.

Jak již bylo uvedeno shora, v obecné rovině je třeba dát žalobci zapravdu v tom, že dokazování musí splňovat zákonné náležitosti, stejně tak jako že se musí řídit ústavními limity, ostatně jako každá činnost správního orgánu. Pokud však jde o žalobcem tvrzené ohledání fotografie a podrobnou protokolaci o způsobu provedení takového důkazního prostředku, má krajský soud za to, že žalobce pomíjí význam té okolnosti, že fotografie je součástí spisu (na rozdíl např. od místa činu, které je ohledáváno). O tom, co vzal žalovaný, respektive správní orgán prvního stupně, za prokázané z fotodokumentace přitom nemohl mít žalobce pochyb, neboť právě na základě fotodokumentace a oznámení přestupku mu bylo sděleno obvinění.

K tvrzenému nedostatečnému označení místa spáchání přestupku krajský soud uvádí, že je toho názoru, že přestupek byl lokalizován ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí dostatečně v tom ohledu, aby nemohl být zaměněn s jiným obdobným přestupkem, přičemž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je tato identifikace ještě rozvinuta (uveden směr jízdy žalobce). Pokud jde o použití neformálního označení „U Pěti domků,“ není takové použití v rozporu s žádnou právní úpravou, jde o upřesnění místa užívaným názvem. Shodně tak žalovaným napravená nepřesnost v číselném označení silnice nemohla mít s ohledem na jednoznačnost lokalizace vliv na totožnost skutku. Právní náhled na otázku, zda je nutno přesně identifikovat stanoviště měření, vyvěrá ze sdílení shora uvedené premisy, že k chybnému měření nemůže dojít. V dané věci tak krajský soud neshledává uvedenou žalobní námitku důvodnou.

Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný uvádí *presumpce*, které neprokázal (má na mysli úvahu o třesu ruky při měření), opakuje krajský soud, že chybné měření je vyloučeno, jak vyplynulo z návodu k měření (viz citace obsažená v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí tak krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti každé z uplatněných žalobních námitek, žalobu proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30. září 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová